

Kolombiya Devrimci Komünist Grubu (GCR): Venezuela'daki Durumu Anlamak İçin Bazı Noktalar

Yenikomunizm.com editörünün notu: Aşağıdaki yazı revcom.us web sitesine 19 Ağustos 2024 tarihinde girilmiştir. İngilizceden Türkçeye çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız. Yazının İngilizce haline [buradan](#) ulaşabilirsiniz.

Revcom.us editörünün notu: Bu makale İspanyolca olarak Kolombiya Devrimci Komünist Grubu'nun (GCR) internet sitesi [Alborada Comunista](#)'da yayınlanmış olup revcom.us gönüllüleri tarafından İngilizce'ye çevrilmiştir. Bu yazı, 28 Temmuz'da Venezuela'da yapılan başkanlık seçimlerinin ardından Venezuela'daki durumun önemli bir analizidir. Seçimde, ABD ile çatışan mevcut Devlet Başkanı Nicholas Maduro ile ABD'nin desteklediği sağcı aday Edmundo González karşı karşıya geldi. Her iki taraf da seçimi kazandığını iddia etse de Maduro iktidarda kaldı ve rejimiyle Venezuela'ya 100 yıldan fazla süredir müdahale eden ABD arasındaki gerginlikler arttı. Venezuela seçimleri, seçimden bu yana ABD medyasının ilgi odağı oldu.

GCR'nin analizi, neyin olup bittiğini, neden olup bittiğini ve insanların çıkarlarının nerede yattığını ortaya çıkarmak için dahil olan farklı güçlerin yalanlarını ve çarpıtmalarını gösteriyor. İnsanları tamamını okumaya teşvik ediyoruz. İşte bazı temel noktaları:

- "Venezuela, 28 Temmuz'daki başkanlık seçimlerinin ardından yeni bir kriz yaşıyor... Bu seçim süreci, sağcı muhalefet ve Amerika Birleşik Devletleri için Maduro

rejimine son verme fırsatı olarak görüldü...”

- “Venezuela’da kitlelerin yaşadığı durum dayanılmaz. Nüfusun yaklaşık yarısının yoksulluk içinde olduğu, yaklaşık 6,5 milyon Venezuelalının açlık çektiği ve en az 7,7 milyon insanın (nüfusun dörtte biri) Venezuela’yı terk edip yerinden edildiği tahmin ediliyor...”
- “Venezuela halkının içinde bulunduğu güvencesiz durumu kınadığını iddia edenlerin çoğu, kasıtlı olarak ya da cehaletten dolayı, kimin daha fazla sorumlu olduğunu tespit edemiyor: ABD emperyalizmi.”
- “Sağ’ın kınadığının ve Çavistalar ile onların ‘sol’ muadillerinin ilan ettiğinin aksine, Venezuela gerçek bir sosyalist devlet değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır.”
- “Venezuela’da, tıpkı tüm dünyada olduğu gibi, aynı kapitalist-emperyalist sistemin en üstten en alta kadar egemen olduğu bir dünyada gerçek bir devrime ve onu yönlendirecek en ileri teoriye ihtiyaç vardır.”

Venezuela, 28 Temmuz’daki başkanlık seçimlerinin ardından yeni bir kriz yaşıyor. ABD’nin (Doha ve Barbados anlaşmaları uyarınca) yaklaşık on yıl önce uyguladığı yıkıcı yaptırımların gevşetilmesi karşılığında yaptığı baskı sonucu gerçekleşen seçimlerin başlıca adayları mevcut Başkan Nicolás Maduro ve ABD yanlısı Edmundo González’di.

Juan Guaidó’nun 2019’da “geçici cumhurbaşkanı” olarak “kendini ilan etmesine” benzer şekilde, bu seçim süreci sağcı muhalefet ve ABD için, tasarladıkları çeşitli darbelerdeki başarısızlıklarının ardından Maduro rejimine seçim yoluyla son verme fırsatı olarak görüldü. Bu sefer sağ, María Corina Machado etrafında daha fazla kenetlendi ve adaylıktan diskalifiye edilmesi nedeniyle González’i bir vekil veya “calanchín” [yem] olarak tanıtmayı tercih etti.

Sandıklar kapandıktan birkaç saat sonra, Ulusal Seçim Komitesi (CNE), seçim kayıtlarını yayınlamadan Maduro’nun zaferini ilan etti. Aynı şekilde, Machado’nun takipçileri, adaylarının

kazandığını iddia ederek, bunu doğrulayan kayıtların büyük çoğunluğunun bir kopyasına sahip olduklarını söylediler. Bu yazının yazıldığı sırada, CNE bu tür kayıtları yayınlamamıştı ve “hacklendiğini” iddia ediyordu.

Gerçekte kimin kazandığı belli değil, bu da sokaklarda ve baskınlarla sert bir şekilde bastırılan bir protesto dalgasının (Tun Tun Harekâtı ile) körüklenmesine neden oldu. Bu durumun Venezuela’da ve bölgede nasıl gelişeceğini (yeni bir göç dalgası olasılığıyla) öngörmek mümkün değil, ancak mevcut durumun bağlamına ilişkin bazı temel noktaları açıklığa kavuşturmak gerekiyor:

Venezuela’nın Ekonomik Durumu Hakkında

- Venezuela’da kitlelerin yaşadığı durum dayanılmaz bir haldedir. Nüfusun yaklaşık yarısının yoksulluk (1) içinde olduğu, yaklaşık 6,5 milyon Venezuelalının açlık (2) çektiği ve en az 7,7 milyon insanın (nüfusun dörtte biri) Venezuela’yı terk edip, çoğunlukla Kolombiya, Amerika Birleşik Devletleri, Şili, Peru ve İspanya’ya göç ettiği tahmin ediliyor.



Venezuela'daki kitleler için durum dayanılmaz. Nüfusun yaklaşık yarısının yoksulluk içinde olduğu tahmin ediliyor. Burada, çocuklar Caracas'ın arka sokaklarında oynuyor, Ağustos 2024. Fotoğraf: AP

- Venezuela halkının içinde bulunduğu zor durumu kınadığını iddia edenlerin çoğu, kasıtlı olarak ya da cehaletten dolayı, bunun en büyük sorumlusunun kim olduğunu tespit edemiyor: ABD emperyalizmi. Venezuela halkının içinde bulunduğu içler acısı koşullar, büyük ölçüde Venezuela'nın neredeyse tamamen petrol gelirlerine bağımlı olmasından kaynaklanmaktadır. Bu bağımlılık, Chavez ve Maduro rejimleri tarafından dönüştürölmek yerine daha da yoğunlaştırıldı. Bu da büyük ölçüde ABD emperyalistlerinin uyguladığı ekonomik yaptırımlardan kaynaklanmaktadır.
- ABD'nin ekonomik yaptırımları 2017'de Trump yönetimi altında başladı. ABD, Venezuela hükümetiyle operasyonları, işlemleri ve müzakereleri kısıtladı ve 2019'da Venezuela petrolünün uluslararası pazarda pazarlanmasını engellemek amacıyla yaptırımlarını yoğunlaştırdı.
- ABD emperyalistleri, ekonomik yaptırımları, tüm ölkeleri boğmak için acımasız bir silah (toplu cezalandırma) olarak kullandılar ve bunları açık savaşa göre daha yumuşak ve iyi niyetli alternatiflermiş gibi sundular. Ama aslında ABD'nin Afganistan, Küba, İran, Venezuela gibi ölkelere uyguladığı yaptırımlar, milyonlarca insanı açlığa, yetersiz beslenmeye ve ilaçlara erişim eksikliği nedeniyle tedavi edilebilir hastalıklardan ölüme itti.
- Venezuela gibi bir ekonominin neredeyse tamamen petrol gelirlerine dayanması, onu hem ham petrolün uluslararası fiyatındaki dalgalanmalara hem de petrolün pazarlanmasını engelleyen veya aksatan emperyalist yaptırımlara karşı son derece savunmasız hale getiriyor.



ABD, 15 yıldan uzun süredir Venezuela halkını perişan eden bir dizi cezalandırıcı yaptırım uyguladı.
Fotoğraf: venezuelaanalysis.com

- Bir asırdır Venezuela, ekonomisini neredeyse tamamen petrol üretimine dayandırdı ve Chávez ve Maduro rejimleri bu konuda en ufak bir değişiklik yapmadı. Aslında, Chávez'in "Bolivarcı devrimi" petrol gelirleri üzerinde daha fazla devlet kontrolüne ve bu gelirden (en azından başlangıçta) sosyal programlara, sübvansiyonlara ve sosyal yardımlara yatırımları artırma modeline dayanıyordu.
- Chávez ayrıca "petrol ekmeyi" de amaçlıyordu: Petrol gelirini; endüstriyi, tarımı ve turizmi beslemek ve çeşitlendirilmiş bir ekonomi inşa etmek için kullanmak. Chávez'in kendisi de projesinin kapitalist sistemde çerçevesini, ancak "insanlıktan çıkarılmış kapitalizme alternatif bir ekonomi" altında olduğunu kabul etti. (3)
- Petrol ve petrol ekonomisi kapitalist-emperyalist ilişkiler bağlamında akar ve Venezuela, petrolü "jeopolitik bir silah" olarak kullanmaya çalışsa da

kapitalizm-emperyalizmin egemen olduğu günümüz dünyasında emperyalist güçler (Batılı güçlerin yanı sıra Rusya ve Çin) dünyanın en büyük rezervlerine sahip Venezuela gibi üretici bir ülkeye karşı bile petrolü bir silah olarak kullanma konusunda üstünlüğe sahiptir.

- Sağın kınadığının ve Chavezcilerle onların “sol” muadillerinin ilan ettiğinin aksine, Venezuela gerçek bir sosyalist devlet değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır. Nitekim birçok Latin Amerika ülkesinde egemen sınıfların bazı kesimleri, emperyalist sistemle daha iyi bir anlaşma sağlamak amacıyla, ABD emperyalizminin bazı unsurlarına karşı direniş programları yürütmek için “sosyalist” etiketini benimsemişlerdir. Bunu, kitleler arasında popüler olan sosyal refah programlarıyla birleştiriyorlar ve buna “sosyalizm” (veya “21. yüzyıl sosyalizmi”) diyorlar; ancak bunun, böylesi baskılardan KURTULMUŞ bir sosyalist dünya için mücadelenin bir parçası olarak emperyalist ilişkilerden kurtulmayı amaçlayan gerçek devrimci sosyalizmle hiçbir ilgisi yoktur.
- Venezuela’da Chavismo, bunu başarabildiği sürece, ülkenin petrolünün dünya kapitalist pazarında satışından elde ettiği kârla sosyal yardım programlarını ödedi. Ve bu kârlarla, silahlı kuvvetlerin rejimlerine olan sadakatini korudular. Bu düzenleme, Venezuela’yı doğrudan ABD egemenliği altında olmasa da bütün anarşik işleyişi, ekonomik şantajları ve emperyalist güçlerin savaşlarına tabi kılarak küresel kapitalist sistemin çerçevesine sıkıca bağlı tuttu.
- Venezuela’nın ekonomik ilişkileri, üretim ilişkileri, toplumsallaşmış üretim ve şahsi temellük ile karakterize edilen kapitalist ilişkilerden hiç kopmamakta ve karı yönetici bir pozisyona koymaktadır. Bu üretim ilişkileri, temelde, verili bir toplumdaki dinamikleri ve örgütlenmesini belirleyen hususlardır. Ve devlet, bu ilişkileri koruma ve genişletme ve ekonomideki rolünün ve özellikle de ana üretim araçlarının mülkiyetine ve

kontrolüne sahip olmasının bir sonucu olarak toplumda hâkim konumda olan sosyal grubun -yönetici sınıfın- çıkarlarını empoze etme rolünü oynar.

- Chavez ve Maduro rejimleriyle birlikte; devlet faaliyetleri, petrol geliri ve ithalatlar sayesinde yüksek miktarda gelir elde eden, kimilerinin “boliburguesia” (Bolivarcı Burjuva) olarak adlandırdığı büyük burjuva grubu ortaya çıktı. Aynı zamanda, daha “geleneksel” büyük burjuva grupları da kamulaştırma ve fiyat kontrolleri gibi yöntemlerle bazılarına darbe vurulmuş olsa da konumlarını tamamen kaybetmemişlerdir ve son yıllarda “pragmatik” olmaya ve rejimle “biraz dans etmeye” giderek daha istekli görünmektedirler.
- Chavez rejiminde sanayi, tarım ve ticaret sektörlerinde bir ulusallaştırma ve kamusallaştırma dalgası yaşandı. Ancak Venezuela veya Küba gibi ülkelerde üretim araçlarının kontrolü ya da en azından çoğunun devletin elinde olması, ekonomik ilişkiler kapitalizmin “karı emretme” ilkesine dayandığı ve bu ilke tarafından sürdürüldüğü sürece ve “genişle veya öl” mantığı altında olduğu sürece kapitalist niteliğini değiştirmez. Bu durum, Venezuela’nın küresel kapitalizm-emperyalizm sistemi içerisinde rol oynayan bir meta olan petrol ile olan ilişkisinde özellikle belirgindir.
- Hugo Chavez’in “Bolivarcı Devrim” projesi büyük ölçüde 1980’lerin sonundaki yoksullaşma ve derinleşen kapitalist sömürüyü beraberinde getiren (Venezuela’da 1989’daki “Caracazo” gibi kitlesel ayaklanmalara yol açan) neoliberal dalgaya bir yanıt olarak çıktı, Çin’de kapitalizmin restorasyonu ve Sovyet sosyal-emperyalist bloğunun çöküşünden sonra (1990 civarında) karşıdevrimci ideolojik saldırı ile birleşti ve sosyalizm deneyimlerinin (1917-1956 arası Rusya’da ve 1949-1976 arası Çin’de gerçekleşen) bir kabus olduğuna dair yanlış bir karar üretti.
- Ancak Latin Amerika’da “pembe dalga” olarak adlandırılan sürecin başlangıcını teşkil eden “Bolivarcı Devrim”

HİÇBİR zaman sosyalizmden bir iz taşımamıştır. Halkın bazı kesimlerinin durumunda bir süredir görülen iyileşmelere rağmen, bu rejim sosyalist değildir ve hiçbir kurtuluş modelini temsil etmemektedir; emperyalizme bağımlılıklarını kırmaya çalışan bir toplum modelini değil, Venezuela gibi bir ulusun küresel kapitalist-emperyalist sistem çerçevesindeki konumunu güçlendirmeyi amaçlayan bazı burjuva milliyetçi güçlerin çıkarlarını savunan bir toplum modelini temsil etmektedir.

Seçimlerdeki İlüzyonlar Hakkında

- Bazı devletler, seçim kayıtlarının sonuçlarını paylaşmanın, seçimin galibini kararlaştırmakta esas olduğunu dile getirirken; Rusya, Çin, İran, Küba ve Nikaragua Maduro'nun seçimi kazandığını ilan etti. Bununla aynı zamanda ABD ve Arjantin gibi diğer devletlerde Gonzalez'in kazandığını duyurdu.
- Venezuela rejiminin seçim kayıtlarını kamuoyuna açıklamayı reddetmesi ve Maduro'yu iktidarda tutmak için yaptıkları manevralar, Brezilya'da Bolsonaro ve ABD'de Trump gibi gerici faşist güçlerin seçim yenilgilerini tanımayı reddetme ve iktidarda kalmak için ellerinden gelen her şeyi yapma girişimlerine çok benzemektedir.
- Burada gördüğümüz "demokrasiyi" ve "demokratik seçimleri" korumak ikiyüzlülüktür, utanmazcadır ve suçtur. "Demokratik" yollarla seçilmiş yöneticilere karşı ABD'den daha fazla darbe düzenleyen, destekleyen ve uygulayan başka bir ülke yoktur. Honduras'ta, Manuel Zelaya'ya karşı 2009 yılında düzenlenen darbe ve tam ardından gelen darbe devletini destekleyen ülkeler arasında ABD, Kolombiya, Peru ve Kosta Rika'yı hatırlatmakta fayda var. (4)
- Aynı zamanda, Chavez'in 2002 veya 2006'daki seçim zaferi tartışılmaz olduğunda, ABD bu hükumeti sevmemesine rağmen seçmenlerin "demokratik" kararına saygı duyulması

gerektiğini savunmak için acele etti mi? Hayır. Hatta ABD, 2002 yılında Chavez'e karşı düzenlenen darbeyi ve daha sonrasında Chavez ve Maduro rejimlerini devirmeyi hedefleyen sayısız girişime dahil olmuştur. ABD'nin amacı "demokrasiyi savunmak" ve "diktatörlüğe sahip çıkmak" değildir, Maduro rejiminin son yıllarda giderek yakınlaştığı emperyalist güçler olan Çin ve Rusya'nın kendi emperyalist hegemonyasına meydan okurken, aynı gerici İran rejimine yaptığı gibi, kendi çıkarlarına daha sadık bir rejimi dayatma fırsatını değerlendirmektir. (5)

- Devlet aygıtını, kendisine karşı çıkanları ezme ve anlamsız hapis cezaları ile bastırmak için kullanılması, bazılarının Chavist rejimi otoriter bir rejim ya da "diktatörlük" olarak tanımlamasına yol açtı. Ve öyledir de.



Venezuela cumhurbaşkanlığı seçimleri sayımları veya "actas" tutukluların yüzleriyle, 8 Ağustos 2024.
Fotoğraf: AP

- "Politik yapı ve kurumlarında, belirleyici ilkelerindeki

farklılıklardan bağımsız olarak, hatta çok büyük ve niteliksel farklara rağmen, tüm devletler net bir toplumsal içeriğe ve sınıf karakterine sahiptirler: hâkim sosyal ilişkilerin, temelde de en çok ekonomik ilişkilerin (üretim ilişkilerinin) yansımasıdır. Zira belirli bir toplumun nasıl örgütlendiği ve işlediğine ilişkindir verici ve en nihayetinde belirleyici role sahip olanlar bu ilişkilerdir. Devlet bu ilişkileri korumaya ve yaymaya, ekonomideki rolü gereği, özellikle de üretim araçları (toprak, hammadde ve diğer kaynaklar da dahil fabrikalar gibi fiziksel yapılar, teknoloji ve benzeri) üzerindeki sahipliği ve kontrolünün sonucu olarak baskın durumda olan sosyal grubun -yönetici sınıfın- çıkarlarını desteklemeye hizmet eder.”

- “Kapitalist toplumda, baskın durumda olan kapitalist sınıftır. Hükümet yapıları ve süreçleri ve devletin sınıfsal düzeni ve baskı aracı olabilecek tüm organlar (silahlı kuvvetler, polis, mahkemeler, hapishaneler, yürütme gücü ve bürokrasiler)- bu kapitalist sınıf tarafından kontrol edilmekte ve toplum üzerinde kendi düzenini sağlayacak şekilde hayata geçirilmektedir. Bu baskının hedefinde toplumun yanı sıra kendisi ile zıt çıkarlara sahip ve/veya onun düzenine direnen güçler de bulunmaktadır. Kısaca, **tüm devletler birer diktatörlükaracıdır**. Yani, politik iktidar üzerinde tekeldirler, “meşru” şiddetin ve silahlı kuvvetlerin tekeli şeklinde merkezleşmişlerdir. Bir sınıf ya da diğeri çıkarı doğrultusunda bunları kullanırlar. Bu durumda icra edilen her türlü demokrasi, yönetimi elinde bulunduran sınıfın demokrasisidir, temelde onun çıkarlarına hizmet eder. Demokrasi bu anlamda onun diktatörlüğünün icrasıdır.” (6)
- Kolombiya sağ, Venezuela’daki krizi gerici programını desteklemek için kullanıyor ve “eğer solcu bir hükümet” yeniden kazanırsa “Kolombiya’nın Venezuela gibi olacağı” “öcüsüyle” manipülasyon yapıyor. Medellin belediye başkanı “Fico” Gutierrez ve Antioquia valisi Andrés

Julián Rendón, [Venezuela'daki] “diktatörlüğü kınamak” ve Edmundo González ve María Corina Machado'ya desteklerini seslendirmek için miting çağırısında bulundu. Ve ironik olan şu ki, sağ kesim, birçok ‘sol’ kesim gibi, dünyanın halklarının haklı mücadelelerine destek verilmesine karşı şarkılarını ve danslarını durmaksızın sürdürüyor, ‘dış meselelerle’ ilgilenilmesini sorguluyor, ama ‘dış meseleler’ gerici çıkarlarıyla örtüştüğünde ise insanların bu meselelerle ilgilenmelerini talep ediyor.

Evet, Venezuela'nın köklü bir değişime ihtiyacı vardır, ancak geleneksel iktidar sınıflarının Adeco ve Copeiani'ların Puntofijisimo'sunu ABD emperyalistleriyle el ele geri getirmesi için değil. Bob Avakian'ın (BASICS 1:3) doğru bir şekilde belirttiği gibi: Onların dünyaya getirdiği şey “demokrasi değil, emperyalizm ve emperyalizmi dayatabilecek olan siyasi yapılardır.” (7)

Tüm dünyada olduğu gibi Venezüella'da da tepeden tırnağa aynı kapitalist-emperyalist sistemin egemen olduğu bir dünyada, gerçek bir devrime ve ona rehber olabilecek en ileri teoriye ihtiyaç vardır. Ezici çoğunlukta bulunan insanların çıkarları, kapitalist emperyalist sistemin büyük kötülüklerine her şeyle karşı çıkmak ve bu sistemi devirmek ve dünyadaki tüm sömürü ve baskı ilişkilerini, insanların arasındaki tüm yıkıcı düşmanlıkları aşma yoluna girmek için devrim hareketi oluşturmanın bir parçası olarak insanlığın büyük kitleleriyle bir duruş sergilemekle örtüşmektedir.

Dipnot:

1) Her ne kadar son dönemde resmi rakamlar açıklanmamış olsa da Andrés Bello Katolik Üniversitesi tarafından Mart-Mayıs 2023 arasında gerçekleştirilen yaşam koşulları araştırmasına göre nüfusun %51,9'u yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

2) Ocak 2023'te yayınlanan Birleşmiş Milletler'e bağlı çeşitli kuruluşlar tarafından hazırlanan "Gıda Güvenliği ve Beslenmenin Bölgesel Görünümü – Latin Amerika ve Karayipler 2022" raporuna göre.

3) Harnecker, Marta. *Entrevista a Hugo Chávez*, 2002.

4) Daha fazla öğrenmek için, revcom.us da bulunan "Amerikan Suçları" serisine bkz.

5) <https://www.theguardian.com/world/2002/apr/21/usa.venezuela>

6) Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet için ANAYASA (Tasarı Önerisi), Devrimci Komünist Parti, ABD'den.

7) 'Punto Fijo Paktı' (Ekim 1958), Venezuela'daki iktidar sınıflarının başlıca partileri olan Demokratik Eylem (AD, 'Adeco'lar), Bağımsız Seçimsel Siyasi Organizasyon Komitesi (Copei) ve Demokratik Cumhuriyetçi Birlik (URD) arasında, Marcos Pérez Jiménez'in chafarota [brutal militarist] diktatörlüğünün devrilmesinin ardından iktidarı sırayla devralma ve 'ganimeti paylaşma' anlaşmasıydı. Kolombiya'nın 'Ulusal Cephe'sine herhangi bir benzerlik ise sadece tesadüftür.

**Bir DEVRİME İhtiyacımız Var,
Daha Azına Değil! Bu Sistem
Altındaki Seçimler Asla
HİÇBİR ŞEYİ Değiştirmeyecek!**

Aşağıdaki Devrimci Enternasyonalist 1 Mayıs metni, Bob Avakian'ın ve mimarı olduğu Yeni Komünizm'in rehberliğini benimsemiş Kolombiya Devrimci Komünist Grubu'nun web

sitesi olan **Alborada Comunista**'da yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: Con los acuerdos de paz se harán los cambios que necesita el país. para que todo siga igual – 1º Mayo de 2016 – Alborada Comunista (acgcr.org)

Ayrıca İngilizce çevirisi revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Bkz: We Need REVOLUTION, Nothing Less! ELECTIONS Under This System Will NEVER Transform Anything! | revcom.us

Sömürülenlerin, ezilenlerin, baskı ve sömürüye karşı çıkan herkesin dünya çapındaki devrimci kutlama günü olan bu 1 Mayıs, kelimenin tam anlamıyla dünyanın alevler içinde olduğu bir durumun ortasında geliyor:

Rusya'nın Ukrayna'yı canice işgali, Rusya ile ABD ve onun NATO müttefikleri arasında gezegen genelinde kolayca nükleer bir soykırıma yol açabilecek doğrudan bir patlama olasılığını ciddi şekilde artırdı;

Yemen'dekine benzer şekilde ve bundan hiç de daha az alçakça olmayan suçlardan sorumlu olan Rusya'ya rakip olan müdahil güçlerle; Orta Asya'dan Ortadoğu'ya savaş tehdidi daha da kızışıyor.

Açlık, "doğal" afetler, savaş vb. sebeplerle hemen hemen her kıtada hayatlarını kurtarmak için kaçan mülteci dalgaları, her türlü ırkçılık ve yabancı düşmanlığıyla birlikte büyümeye devam ediyor;

Brezilya'dan Polonya'ya, Filipinler'den İtalya'ya kadar her yerde, faşistler Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu gibi geçici olarak gerilemelere maruz kalsalar da ilerlemelerini sürdürüyorlar, iktidarı ele geçiriyorlar veya daha da konsolide oluyorlar;

İnsanlığın yok olmasını da tehdit eden çevrenin tahribi şiddetlenmeye devam ediyor;

Kadınların aşağılanması, insan dışılaştırılması ve ataerkil boyunduruk altına alınması kontrolsüz bir şekilde devam ediyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde kürtaj gibi haklar engelleniyor (Kolombiya ve Arjantin'de kürtajın suç olmaktan çıkarılması gibi bazı gelişmeler olmasına rağmen bunlar yaşanıyor).

Tüm bu fenomenlerin yansımalarının olduğu Kolombiya'da, daha fazla katliamın, zorla yerinden edilmenin, yoksullaştırmanın, işsizliğin, gençlerin suçlu haline getirilmesinin ve insanların ahlaki ve entelektüel yozlaşmasının ortasında, bu 1 Mayıs, aynı zamanda, her iki tarafın da hiçbir şeyi çözmeyen bir "çözüm" cephaneliği ile uzun zamandır en vahşi seçim yarışının ortasında geliyor.

Bu 1 Mayıs'ta nedeni ve çözümü belirtmek her zamankinden daha gerekli: Bu dehşetlerin hepsi bir sistemin, yani kapitalist-emperyalist sistemin ürünleridir. Hâkim sınıfların çıkarları kitlelerin çıkarlarından çok farklıdır ve temelde onlara karşıdır. Kolombiya'da ve tüm dünyada, bugün tırmanmamız gereken yokuş daha dik görünse ve öyle olsa bile halklar harekete geçmelidir. Bizlerin Amerika Birleşik Devletleri'nden Türkiye'ye, İran'dan Meksika'ya ve Kolombiya'ya devrimci komünistler olarak Bob Avakian'ın önderliğince sağlanan sentezi memnuniyetle karşılamamız gerekiyor.:

Bu durumu ve onların geleceğini kabul edemeyiz, gerçek bir devrim için örgütlenme zamanıdır! Bu sistem için oy vermeye değil, bu sistemi YIKMAYA ihtiyacımız var! Soyu tükenmesi gereken insanlık değil, bu sistemdir!

Rusya ile ABD-NATO Savaşına Hayır! 3. Dünya Savaşına Hayır!

Bu bir retorik değildir. Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesiyle birlikte, dünyamız kontrol altına alınamayacak nükleer bir yangına dönüşebilecek gerçek bir dünya savaşı tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bu savaş, Avrupa Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri'nden "dayanışma desteği" alan aynı zamanda Nazi-

faşizminin çok fazla siyasi ağırlığa sahip olduğu ve Putin için bir kulp olarak hizmet ettiği, Ukrayna'daki "demokrasi" ile (Rus) "otoriterizmi" arasındaki bir müsabaka değildir. Bu durum, Amerika Birleşik Devletleri ve NATO'daki müttefiklerinin vekaletler aracılığıyla müdahale ettiği emperyalistler arası bir savaştır. İlgili ülkelerdeki kitlelerin ve bir bütün olarak insanlığın çıkarları, bu çatışmanın her iki tarafındaki emperyalistlerin çıkarlarıyla temelden karşıttır. Ukrayna'daki savaşın ideolojik olanlar da dahil olmak üzere küresel etkisi, açıkça gösteriyor ki, bugün dünya arenası her bir ülkenin iç durumu üzerinde tüm tarih boyunca olduğundan daha belirleyicidir. Ve elbette buna karşılık gelen enternasyonalizme ihtiyaç var: "Bütün bir dünyayı en başa" yerleştirmek.

Bu Sistem Altındaki Seçimler HİÇBİR ŞEYİ Değiştirmeyecek!

Bir yıl önce 28-A'da [28 Ağustosta], dürüst insanların uzun süredir bastırılmış olan öfkesinin patlaması, iyisiyle kötüsüyle büyük ölçüde Mart ayı ortasında ilk turu yapılan parlamento seçimleriyle ve Mayıs/Haziran'daki bir veya iki tur daha yapılacak olan mevcut başkanlık seçim kampanyası ile karakterize oldu. On yıllardır ilk kez, "ilerici" bir aday olan Gustavo Petro, en açık şekilde Düzenin adayı (ve faşist eğilimleri olan) Federico ("Fico") Gutiérrez'i ve eski adaylardan birinin, büyük olasılıkla (ve mutlu bir şekilde) Gutiérrez'in vagonuna katılacak olan "ihtilaf" halindeki üçüncü bir partiden Sergio Fajardo'yu yenmek için gerçek bir şansa sahip.

Geleneksel solun ve 2019'un sonundan bu yana gerçekleşen çeşitli isyanlara katılan (ve artan işsizlikten en çok etkilenen ve en iyi ihtimalle kayıt dışı sektörde iş bulabilen) gençlerin büyük bir kısmı, tıpkı Petro'nun pek çok meslektaşı gibi, egemen sınıflara kendilerinin ciddi anlamda değiştirmek istemedikleri ve değiştiremeyecekleri sistemin bir parçası olduklarını hatırlatmak için her fırsatı değerlendiren, "burjuvaziye korkutmamak" için her tür çabayı

gösteren Petro'nun "ilericiliğinde" değişim umutlarını koruyor.

Devrimci önder ve düşünür Bob Avakian'ın belirttiği gibi: **"Seçimler burjuvazi tarafından kontrol edilir; hiçbir durumda temel kararların alınmasının aracı değildir ve gerçekten de ilk amaçları sistemi ve yönetici sınıfın politikalarını ve eylemlerini meşrulaştırmak, onlara "halka dayanan yetki" gömleği giydirmek ve halk kitlelerinin siyasi faaliyetlerini başka yöne kanalize etmek, sınırlandırmak ve kontrol altında tutmaktır."**

[Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?]

"Bu toplumdaki seçimlerin kapitalist hâkim sınıf tarafından kontrol edildiğini anlamak gerekir. Bu hâkim sınıf, ekonomiye hükmeder ve kontrol eder ve bu temelde siyasi iktidara hükmeder ve kontrol eder. Kim seçilirse seçilsin, bu egemen sınıf, polis, silahlı kuvvetler, hükümet bürokrasileri, mahkemeler ve yasal mekanizmanın geri kalanı ('adaletsizlik sistemi') üzerindeki kontrolünü elinde tutmaktadır. Seçimler, hâkim sınıf tarafından yönettikleri kişileri kandırmak için kullanılır. Seçimler en fazla, ezilenlere, **hangi ezenler grubunun** onları soyup eziyet edeceğini seçme 'seçimini' verir!" [*Cold Truth, Liberating Truth*]

Bu toplumlarda, kitlelerin çıkarlarından çok farklı (ve karşıt) çıkarları olan bir hâkim sınıf vardır. Bu hâkim sınıf bir diktatörlük (silahlı güç tekeli tarafından desteklenen bir siyasi güç tekeli) uygular ve herhangi bir zamanda bu diktatörlüğü yönetenler, hâkim sınıfın daha geniş çıkarları belirli bir politikanın değiştirilmesini veya terk edilmesini talep etmedikçe... veya ta ki hâkim sınıf devrilmedikçe, uygulamaya kararlı oldukları politikaları, güçlü halk muhalefeti karşısında bile yürütmeye devam edeceklerdir.

"Seçimler, kitlelerin bu politikaların ve hükümetin değişmesine yönelik bir icraat görme arzusunun gerçekleşmesi

için bir yol sağlamaz; ancak belirli koşullar altında kitlesel siyasi direniş, hükümet politikasındaki değişiklikleri zorlamak için önemli bir katkı sağlayabilir. Özellikle de bu politikaların gerçek bir tıkanıklıkla karşı karşıya kaldığı ve diğer şeylerin yanı sıra, yönetici sınıfın içinde artan bölünmelere yol açtığı daha geniş bir bağlamda gerçekleşiyorsa kitlesel siyasi direnişler katkı sağlayabilir.” [Bob Avakian, *Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi*]

Umutlarını “merkeze” ya da “ilericilere” bağlayanlar aldanmıştır ve birçokları da kendilerini aldatmıştır. Bu liberaller ve ilericiler (tırnak işaretli veya işaretsiz) faşist aşırı sağ ile aynı **sistemin** parçasıdır ve onlarla aynı **çerçeve** içinde düşünürler. Bu “alternatif” partilerin ve hareketlerin liderleri, Uribe’ye [eski Kolombiya başkanı] ve aşırı sağa hiçbir şekilde ve *önemli* şekilde meydan okumayacaklarını defalarca açıkça belirtmişlerdir. Bu gerçekte yüzleşmekten kaçınanlar, çünkü bu onlara çok riskli geliyor, hiçbir garanti yok, hayatlarında birçok şeyin değişmesi gerekiyor, bu yüzden daha güvenli bir yol seçmeye çalışıyorlar... yeni nesiller karşısında sorumluluklarından kaçamayacaklardır. Buna ek olarak, Hintli yazar Arundhati Roy’un işaret ettiği gibi: “Sistemi seçimlerle dönüştürmeye çalışanlar, sonunda onun tarafından dönüştürüldüler.”

Evet, şu anda aktif kutuplaşma zararlıdır. Ama seçeneklerimiz var: Ya bunu kabul etmek ve her geçen gün feci karakterini gösteren aşamalı bir değişim serabı için mücadele etmek; **“ya da onu değiştirmek için, devrim için yeniden kutuplaştırmak, yaklaşan dehşetten gerçekten özgürleştirici bir şey meydana getirmek için harekete geçmek.”** [revcom.us]

Gerçek Bir DEVRİME İhtiyacımız Var, Bundan Daha Azına Değil!

Bob Avakian, cınlayan bir hakikati vurgulamaktadır: İnsanlık, hangi tarafta olursa olsun emperyalistlerin dünyayı yönetmeye devam etmesine ve bu durumda, insanlığın geleceğine ve varlığına yönelik oldukça gerçek ve korkunç bir tehditle kimin

egemen olacağı konusunda savaşmasına artık izin veremez. Zor ama temel bir hakikat var: Halk kitleleri ve nihayetinde bir bütün olarak insanlık için, bu sistem altında hiçbir gelecek veya yaşamaya değer bir gelecek yoktur. Ancak şu anda uğruna savaşmaya değer, uğruna yaşamaya *değer* bir dünyaya ve geleceğe giden bir yol var: **Bu bir devrimdir – gerçek bir devrimdir;** birkaç fayda sağlarken sistemi sağlam şekilde tutan ve iktidarda bırakan şu ya da bu müdahale ile zaman kaybetmek değil!

Bir devrim, bu sistemi devirmek ve onun yerine kökten farklı ve çok daha iyi bir ekonomik ve politik sistem olan *sosyalist* bir sistem koymak için topyekûn bir mücadele için örgütlenmiş milyonlarca insandan oluşan bir gücü içerir. Halkın ihtiyaçlarını karşılamaya ve bu sisteme örülen sömürünün, baskının ve çevrenin tahrip edilmesinin nihayet her yerde sona erdiği komünist bir dünya için savaşmaya dayalı bir *sosyalist* sistem gerekmektedir.

Bu devrimden daha az olacak *herhangi bir şey*, bütün bu sorunların köküyle ilgilenmeyecektir ve gerçek bir çözüme yol açmayacaktır. Ve bu devrim enternasyonalisttir, yani dünyanın her yerinden halklarla birlikte sömürü ve zulmü tüm gezegende sona erdirmek için mücadele etmektedir. Mevcut durumda, bu sistemden kurtulmak için yakında bir devrimi mümkün kılacak koşullar henüz mevcut değildir. Şu anda acil ihtiyaçlara cevap verebilmek için, gerçek bir devrim için -bu sistemin neden olduğu dünyadaki dehşetlere kitlesel bir direnişle karşı çıkacak ve temel bir çözüm olacak devrim için- gerçek bir harekette ÖRGÜTLENMEK gerekmektedir.

Kadınların aşağılanması, insan dışı sayılmasına, ataerkil boyunduruk altına alınmasına ve toplumsal cinsiyete veya cinsel yönelime dayalı tüm baskılara son vermenin; işsizliğe, yoksullaşmaya, halkın ahlaki ve entelektüel yozlaşmasına bir son verilmesinin; halklara karşı savaşın sona ermesinin, katliamların, zorla yerinden edilmenin ve gençliğin suçlu durumuna getirilmesinin sona ermesinin; yerli ve siyahi

halklara yapılan ayrımcılığa, baskıya ve her türlü ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına son verilmesinin; muhalif, eleştirel ve bilimsel düşüncenin boğulmasının ve zulme uğratılmasının ve her türlü batıl inancın teşvik edilmesinin son bulmasının; çevrenin tahrip edilmesine ve yok edilmesine son verilmesinin; emperyalizmin egemenliğine, besin bağımlılığına ve imparatorluk savaşlarına son verilmesinin tek gerçek yolu budur.

Gerçek bir devrime, hakiki bir devrime, geleneksel “solun” (silahlı veya silahsız) eğilimleriyle ya da hiçbir zaman sosyalist olmamış Küba, Venezuela veya Kuzey Kore ile ilgisi olmayan bir devrime ihtiyacımız var. Kapitalist-emperyalist Rusya ve Çin’le (Rusya 1950’lerde ve Çin 1970’lerde sosyalist ve devrimci olmaktan çıkmıştır) hiçbir ilgisi olmayan bir devrime ihtiyacımız var.

Ve 1 Mayıs *aynı zamanda* hiçbir şeyi çözmeyen sözde “çözümlerle” bizleri acılar içinde bırakan dar düşünce biçimlerine (muhalif, eleştirel ve bilimsel düşüncenin boğan, zulme uğratan ve her türlü hurafeyi teşvik eden düşünce biçimlerine) karşı mücadele ettiğimiz bir gündür.

Onların Geleceğini Kabul Etmiyoruz, Gerçek Bir Devrim İçin Örgütlenme Zamanı!

Bu Sistem İçin Oy Vermeye Değil, Bu Sistemi YIKMAYA İhtiyacımız Var!

Kolombiya Devrimci Komünist Grubu | 1 Mayıs 2022

Kolombiya'dan Mektup: “Dünyanın Gözü İran'da...”

Editörün Notu: Aşağıdaki okur mektubu Kolombiya'dan iletilmiştir ve 10 Ocak 2022 tarihinde revcom.us web sitesinde yer almıştır.

Kaynak için bkz: [“The eyes of the world are on Iran...”](#) | [revcom.us](#)

Geçen Perşembe günü -6 Ocak tarihinde öğleden sonra- coşkulu bir enternasyonalist ruha sahip yaklaşık üç düzine protestocu, gerici İran İslam Cumhuriyeti temsilcilerine özellikle ellerinde taşıdıkları siyasi mahkumların durumuyla ilgili posterlerle şunu bildirmek için Bogota'daki İran büyükelçiliğinin önünde toplandılar: “Dünyanın gözü İran'da!”

Ön tarafta savaşçıların resimlerini ve kısa hikayelerini ve arka tarafta İngilizce veya İspanyolca metin bulunan kampanya tasarımlarını içeren posterleri ayrıca New York Kitap İncelemesi'nde yayınlanmış çağrının büyütülmüş birkaç afişini taşıyan protestocular dakikalarca ve ısrarla “Dünyanın gözü İran'da!” sloganları attı.

Birkaç protestocu ise kaldırıma şu sloganları yazdı:

“İran İslam Cumhuriyeti'nden talep ediyoruz: TÜM SİYASİ TUTUKLARI ŞİMDİ SERBEST BIRAKIN!”

“ABD hükümetinden talep ediyoruz: İRAN'A KARŞI HER TÜR TEHDİT VE SAVAŞ GİRİŞİMİNE SON VERİN! ABD YAPTIRIMLARINI KALDIRIN!”

Protestocular geldikleri sırada gruplar halinde dağıldıktan sonra, yaklaşık üç kilometre güneyde, çoğunlukla yabancı turistlerin ziyaret ettiği Chapinero bölgesindeki bir park olan Plaza de Lourdes'de yeniden toplandılar. Bir saatten fazla bir süre boyunca, protestocular alanın on iki bloğunu dolaşırken, her biri yanlarında tutukluların davasıyla ilgili

taşıdıkları posterden okudular. Her üç okumadan sonra, bir konuşmacı İran'daki ve dünyadaki "tarihsel olarak miadı dolmuş iki tabakayı" kınayan Acil Durum Çağrısı'ndan ve IEC [Uluslararası Acil Durum Komitesi'nden İran'daki Siyasi Mahkumlara Özgürlük] "JCPOA Müzakereleri Devam Ederken Dünyanın Gözü İran'da" bildirisinden alıntıları okudu.



İranlı siyasi mahkumlara destek protestosu, Bogota-Kolombiya, 6 Ocak 2022.

Tüm rota boyunca yürüyüşçülerden bazıları yayalar, sokak satıcıları ve mağaza çalışanları ile etkileşime geçtiler ve genel olarak sıcak bir şekilde karşılandılar. Bazı durumlarda protestocuların neden "uzaktaki" veya "başka insanların" davasına bağlı olduklarına ilişkin soruları ele almak zorunda kaldılar. İran'daki özgürlük savaşçılarının nasıl ve neden BİZİM insanlarımız olduğunu ve onları (ve mücadelelerini) savunmanın davasının BİZİM davamız olduğunu ve daha birçok insan tarafından benimsenmesi gerektiğini açıklamak için bu iyi bir fırsattı.

Enternasyonalist hareketlilikle dolu bir öğleden sonra, önceki

gece enternasyonalist eyleme katılanların “Nasrin” belgeselini izlediği, Uluslararası Acil Durum Kampanyası’ndan çeşitli materyaller okudukları, Heydar cinayetiyle çileden çıktıkları ve Baktash’ın durumundan endişe duydukları bir hazırlık oturumu yapılmıştı (1) Baktash’ın ölümü bu eylemden yalnızca birkaç saat sonra gerçekleşti. Ölümü, eylemi özetlemek için bir araya geldiklerinde haberleri duyan katılımcılar için sert bir darbe olurken, aynı zamanda Kampanya’yı Kolombiya genelinde daha fazla güçlendirme konusundaki aciliyet duygusuna da katkıda bulundu.

Gerçekten de gözlerimiz İran’da ve kalplerimiz İran hapishanelerindeki savaşçıların kalpleriyle birlikte atıyor.

1)Şair ve belgesel yapımcısı Baktash Abtin, devlet aleyhine propaganda yapmakla ve ulusal güvenliğe karşı gizli anlaşmalar yapmakla suçlandı. 8 Ocak 2022’de beş yıl hapis cezasına çarptırıldığı hapishanede öldü. Kürt inşaat işçisi Heydar Ghorbani, ulusal güvenliğı bozmayı amaçlayan bir örgüte üyelikle ve devlet aleyhine propaganda yapmakla suçlandı. Ölüm cezasına çarptırıldı ve 19 Aralık 2021’de idam edildi.

Kolombiyalı Yoldaşlardan Mesaj Var: İsyan Etmek İçin Daha Fazla Sebep!

Editörün notu: Aşağıdaki [deklarasyon](#) son günlerde toplumsal çelişkilerin kızıştığı Kolombiya’da Bob Avakian’ın önderliği ve yeni komünizm ile gerçek bir devrim hareketi inşa eden **GCR/Grupo Comunista Revolucionario, Colombia (Kolombiya Devrimci Komünist Grup)** tarafından kaleme alınmıştır. İspanyolca yayımlanan bildirinin çevirisi sitemize bir okur

tarafından iletilmiştir.

Bizler bu metni kaleme alırken, Kolombiya'da 28 Nisan'da başlayan ulusal grev ve de facto kuşatma ile cebelleşme hali devam ediyor... Faşist eylemleri her geçen gün artan Duque rejimi (''Uribatonun'' yani önceki Kolombiya başkanı Uribe'nin rejiminin ardılı) ülkenin belli başlı şehirlerini güdümlerindeki sosyal tabanları ve paramiliter güçleriyle harap ederlerken polis ise zincirlerinden boşanmışçasına tüm gücünü silahsız protestocular üzerinde kullanıyor.

Vandalizm ve terörizm maskeleri altında halk hareketlerini kriminalize edenler bir yanda, asıl suçlu olan eski başkan Álvaro Uribe ve partisi Centro Democrático (Demokratik Merkez Partisi) diğer yandan, protestoları "mini çapulcu devrimi" olarak niteliyor ve protestoculara saldıran katil polis güçlerine koşulsuz şartsız destek çağrısında bulunmanın yanında, zor yoluyla, kesintisiz askeri müdahale için de çağrı yapıyorlar. Anlaşıyor ki daha da büyük bir katliama hazırlanıyorlar!

12 gün önce başlayan protestoların bilançosu ağır; 50 civarı ölü ve ciddi bir bölümü ağır yüzlerce yaralı, kadın göstericilere yönelik çokça taciz, tecavüz eylemi, yüzün üzerinde kayıp ve binin üzerinde kanunsuz gözaltı ve gözaltı sırasında işkence vakası rapor edildi.

200'den fazla şehir ve kasabada etkili olan protestolar en güçlü olarak ülkenin güneybatısındaki Cali ve özellikle siyah nüfusun yoğun olduğu varoşlar, Agua Blanca ve Siloé (1985'de ordunun zalimce M-19 üyelerini ele geçirmek için saldırdığı bölge) bölgelerinde çok etkili bir biçimde sürüyor.

Komşu eyalet Cauca'nın ''Minga'' (protesto

hareketi) yerlilerinin protestocuları desteklemek için uzattıkları yardım eliyle birlikte ülkenin güneybatısındaki elitlerin ırkçılığı da iyice azdırılmış oldu.

Yüzbinlerin spontane ve efektif bir şekilde mobilize olması, milyonların sistemin işlediği suçlara olan öfkesi şiddetli baskılara ve halka karşı verilen bu savaşa rağmen bastırılmadı. Hatta tam tersine mevcut vaziyet halkın farklı kesimlerinde, bu korkunçlukları üreten sisteme bir son vermeye yönelik kıvılcımları ateşledi.

Potansiyelinin altında da olsa, devrimci komünist hareketin de bu kitle hareketine katılmak suretiyle yoğun basılı bildiri dağıtımı, afişleme ve **devrim daha azı değil için** çağrı yapma eylemleri oldu.

İsyanın büyüklüğü ve artan etkisi, protestoların çıkış noktası ve niteliği hakkında pek çok yeni çıkarımın tohum vermesini sağladı ancak görüyoruz ki bunlardan pek azı gerçeği yansıtıyor. Öte yandan toplumu ilgilendiren temel konularda ise kafa karışıklıkları arttı. Tüm bu gerçeklikler, mücadelenin tam da ortasında, durumu daha iyi değerlendirmeyi sağlayacak faktörleri tartışmak, örgütlü yahut değil mücadele eden kitlelerin bilincine katkı yapmak ve gelecekteki mücadeleler için dersler çıkarmak amacıyla, daha geniş (kapsayıcı, açıklayıcı) bir bakışla ve gerçek bir devrim için çalışabilmek adına gerekli kılıyor;

-Öncelikle buradaki asıl mesele fakir halkın sırtına yüklenen ekstra vergi yükü yahut toplumun iki kesiminin bir sokak savaşında karşı karşıya getirilmesin üstündedir. Bu mesele aynı zamanda bir tarafta polisin meşru şiddet tekeline yaslanarak sivil halk üzerinde uyguladığı orantısız şiddet, ve diğer tarafta ''önlerine gelen her şeyi yok eden ihmalkarların'' da ötesindedir, ki hükümet ve şürekasının öne çıkardığı komplo teorisyenleri protestocuların ''yasadışı

örgütler'' (uyuşturucu kaçakçıları, FARC (revizyonist gerilla grubu) veya Venezüella ve Küba devletleri tarafından finanse edildiğini söylemekten geri kalmıyor.

-Sayısı azımsanamayacak pek çok analiz sorunları belli bir oranda tespit edip önümüze sermeyi başardı; Yoksulluk seviyesindeki korkunç artış, orta sınıfın çöküşü, işsizlik, açlık, gençlerdeki umutsuzluk, ve ayrıca pandemi sürecinin hükümet tarafında olabildiğince kötü yönetilmesi. Tüm bunlar ülkeyi kasıp kavuran bu halk hareketine neden olan sebeplerin başlıcaları. Uzun zamandır süregelen hoşnutsuzlukların birikimi insanlarda vergi zammı gibi hafif sayılabilecek bir provokasyonun öfkeli bir halk hareketine dönüşmesini kaçınılmaz kıldı. Tüm protestoların en ön saflarında gençleri görüyoruz. Resmi verilere göre ülkedeki 10.9 milyon gencin üçte biri eğitim veya iş hayatından mahrum durumda. Sadece Bogotá'da pandeminin etkisiyle bu durumdaki gençlerin oranı ikiye katlandı ve bugün 665 bini buldu. Başkentteki genç işsizlik oranı %29.9! Binlerce genç ya işini kaybetti ya da anne babaları işsiz kalıp onlara finansal destek sağlayamadığı için eğitimlerini yarıda bırakmak zorunda kaldılar. (Gazeteci Juan C. Florez'den alınmıştır.)

-Birkaç ay evvel belirttiğimiz üzere "Pandemi halkın büyük çoğunluğunun yaşam kalitesini kötü etkilemekte, 2020 yılında yoksulluk %6.8 artıp %42.5'a ulaştı" ve pandeminin yönetim şekli bu durumun ancak daha da kötüye gitmesini sağladı. Halkın üstündeki baskı ara vermeden artarak devam ederken, kitlelerin bu isyankar cevabı "pandemi" arasından önce zaten kötü olan duruma olan tepkinin bir devamı niteliğindeydi. 21 Kasım 2019 ve 21 Şubat 2020 arasındaki 3 aylık süreçte onlarca şehirde 24 ayrı "isyan günü" tertiplenmişti. Çali ve Samaniego'daki katliamlar ağustos ayında protestoların kaldığı yerden devam etmesini sağladı, ardından Javier Ordoñez'in polis tarafından öldürülmesi 9 ve 10 Eylül'de başta Bogotá olmak üzere yeni bir ayaklanmaya neden oldu. Devlet tüm

zalimliğiyle 13 genci öldürünce (ki daha mart ayında Bogotá'daki Modelo hapishanesinde 23 kişi öldürülmüştü) **çelişkilerin yoğunlaşması ve Kolombiya toplumundaki ve ''fay hatlarındaki'' çatlaklar Kolombiyalı kitlelerin meşru ve muazzam bir kitlesel ayaklanmaya adım atabilecekleri bir seviyededir.**

-Kolombiya toplumunun içinde bulunduğu çelişkilerin yoğunlaşması halini bugünkü sistemle halkın tamamının yararına çözebilmenin imkanı yoktur. Bugünün sistemi toplumda çatlaklar ve kırılmaları sadece yüzeysel ve göz ardı edilebilecek şekilde değil, toplumun temellerini sarsacak şekilde arttırmaktadır:

- Aşırı fakirleşme, işsizlik ve insanlardaki ahlaki ve entelektüel gerileme
- Halka karşı savaş, katliamlar, zorla yerinden etmeler ve gençlerin kriminalize edilmesinin artışı
- Yerli halk ve siyahların ayrımcılığa ve baskılara uğraması ve her şekliyle ırkçı ve yabancı düşmanı tutumlar
- Kadınların alçaltılması, nesneleştirilmesi ve ataerkiye boyun eğdirilmesi ve tüm cinsel yönelimi farklı kişilere karşı baskı
- Bilimsel ve eleştirel düşünceyi boğma ve cezalandırma çabası ve her türlü bağnazlık övgüleri
- Emperyalizm tahakkümü, gıda bağımlılığı ve imparatorluk savaşları
- Doğal çevrenin yağmalanıp yok edilmesi.

Yüzeyselden kurtulup daha derinlemesine bakabilirsek ülkedeki gerçek krizi ve oluşturduğu irili ufaklı çatlakları fark etmek mümkün olacaktır.

Kitlelerin bazı bölümlerinde, özellikle kadınlar ve gençler arasında aktif bir karşı duruş ve gericiliğe karşı mücadele gelişiyor. Halen daha ülkede şu anda devam eden şiddetli protestoların ötesinde genel bir isyan tertip edecek bir durum olmasa da binanın dış yüzeyindeki çatlaklar her geçen gün daha belirgin bir hal alıyor. Bina'nın her çatlağının mücadelesi

ve eğer temelde çok daha farklı ve iyi bir toplumu inşa etme amacıyla bir ilmek halini alabilirse o zaman bu devrimci dönüşüm için gerçek bir potansiyel anlamına gelir.

Hakim sınıflar arasında ABD'nin bölgedeki egemenliğine yol açan, Kolombiya gibi bir ülkenin (emperyalizmin emri altında, çarpık ve düzensiz bir ekonomi modeline sahip bir ülke) nasıl yönetilebileceği üzerine yoğun bir mücadele gerçekleşiyor. Álvaro Uribe'nin şekillendirip günümüzde Iván Duque Márquez'in yönettiği rejim güçleri, sözde kontrol mekanizmalarına karşın devlet üzerinde neredeyse kesin bir kontrole sahipler. Toplum gözündeki meşruiyetleri azalmasına karşın halen ciddi bir kesim tarafından destekleniyor, üzerine faşist güç sahipleri, polis gücü ve askerler tarafından da arka çıkılıyorlar. Kitlelerini iktidarı hedefleyen muhtemel hareketleri şiddet kullanarak karşılamak amacıyla konsolide ediyorlar. Neye mal olursa olsun iktidarda kalmak için hazırlıklarını yapıyorlar.

“Radikal bir değişim olacak” diyebiliriz, ancak bu değişim özgürleştirici olacak mı? Yoksa köleleştirici mi olacak? Gerici mi olacak devrimci mi olacak? Toplumsal çelişkilerin keskinleştiği bu noktada değişimi özgürleştirici olarak gerçekleştirmek için daha ciddi ve hızlandırılmış bir hazırlık gerekiyor. Ve şu an da öylesi bir zamandayız. GCR'de (Devrimci Komünist Grup-Kolombiya) iyi organize olmuş güçlerimizle şeylerin temeline her zaman daha bilimsel metotla ve Bob Avakian'ın geliştirdiği yeni komünizmin yaklaşımıyla yaklaşıyoruz. Hem kendimizi hem çeperimizdekileri ve sahayı hızla geliştirecek değişimlerin eşiğinde, zorunluluklara sadece burada yerel ölçekte değil aynı zamanda dünya çapında da cevap verip bir devrim ihtiyacını karşılamak amacıyla hazırlıyoruz. Ve gerçek bir devrim için sizler de bize katılmalısınız!

Kolombiya: Güçlü Ayaklanmalar Yarımküreye Şok Dalgaları Gönderiyor

Editörün Notu: Kolombiya’da yaşanan son gelişmelere yönelik aşağıdaki makale 8 Mayıs 2021 tarihinde revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Çevirisini takipçilerimiz için aktarıyoruz.

Kaynak için bkz: [Colombia: Powerful Uprisings Send Shock Waves Throughout the Hemisphere \(revcom.us\)](https://revcom.us/Colombia-Powerful-Uprisings-Send-Shock-Waves-Throughout-the-Hemisphere)

Kolombiya Devlet Başkanı Iván Duque’nin vergi artışı önerdiği 28 Nisan’dan bu yana, hükümet karşıtı büyük protestolar Güney Amerika’daki Kolombiya’yı sarsmış bulunuyor. İnsanlar, derin ve yaygın yoksulluktan, yüksek işsizlikten, muazzam enflasyondan ve gelir eşitsizliklerinden, koronavirüsün ölüm getiren yıkıcı üçüncü dalgasından muzdarip bir nüfusu daha fazla cezalandıracak bir önlem karşısında öfkeliydi.

Acılar İçinde Bir Millet

Duque, önerdiği vergi zammını 2 Mayıs’ta geri çekti, ancak o zamana kadar protestoların yoğunluğu arttı ve Brezilya’dan sonra Güney Amerika’nın en kalabalık ikinci ülkesi olan Kolombiya’da hızla yayıldı. Kolombiya’nın başkenti Bogotá’daki bir protestoda görev yapan bir öğretmen, dışarıya çıkanların sadece vergi artışıyla ilgili olmadığını söyledi: “Bu, yolsuzluk, eşitsizlik ve yoksullukla ilgili. Ve biz gençler bundan bıktık.” *New York Times*, 5 Mayıs’a kadar Kolombiya’nın

bazı şehirlerindeki bölgelerin “savaş alanlarına dönüştüğünü” bildirdi. (1)

Ayaklanmanın bileşenleri; doktorlar, öğrenciler, sendika üyeleri, öğretmenler, çeşitli siyasi örgütlerden insanlar ve daha önce hiç sokağa çıkmamış insanlardı. Kamyoncular büyük otoyolları kapattı. *The Times*, 4 Mayıs’ta, “başkentteki göstericilerin otobüsleri yaktığını ve bir düzineden fazla polis karakolunu ateşe verdiklerini, milli marş söylediklerini, ayrıca ‘Katiller!’ diye bağırdığını ve üzerlerine görevlilerin gönderildiklerini söyledi.

Her gün gündüz gece demeden on binlerce insan Bogota, Medellín, Cali ve diğer Kolombiya şehirlerinin meydan ve sokaklarında acımasız polise karşı savaşıyor. (2) *New York Times*’a göre 5 Mayıs’tan itibaren çatışmalarda “En az 24 kişi öldü, çoğu gösterici ve en az 87 kişi kayıp.” Hükümet güçleri tarafından yüzlerce kişi yaralandı, ayrıca yüzlerce kişi tutuklandı. (3)

Hükümet, protestoları bastırmak için isyanla mücadelede eğitilmiş binlerce polis ve asker görevlendirdi. *France24* haber ajansına göre, Kolombiya savunma bakanlığı 47.500 personelinin ülke çapında seferber edildiğini söyledi. İlk askeri birlikler Cali’ye gitti. Savunma bakanı 700 ağır silahlı askerin “suç örgütleriyle” yüzleşmek için kullanıldığını iddia etti. Askerler, cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle Bogota ve Medellín’e gönderildiler.

Polis ve ordu silahsız protestoculara acımasızca ateş etti, gaz bombaları ile saldırdı ve dayak attı; bu arada helikopterler tepede toplanıp tanklar şehir mahallelerinde dolaşıyor. Yaygın olarak izlenen bir videoda pislik bir polis tarafından vurulan ve sokakta kan kaybından ölen bir genç gösteriliyor. (5) 24 yaşındaki hemşire Helena Osorio, Bogota’daki bir mitingde bir muhabire şunları söyledi: “Kolombiya için acı çekiyorum. Ülkem için acı çekiyorum. Kendimizi duyurmak için yapabileceğimiz tek şey protesto

etmek. Fakat protesto ediyoruz diye bizi öldürüyorlar.”

Bu durum son yıllarda Güney Amerika’ya siyasi şok dalgaları gönderen Kolombiya’da yaşanan kitlesel ayaklanmaların dördüncüsü. (6) Kasım 2019’da ulusal grev olarak başlayan polis şiddeti ve cinayetlerine karşı protestolar, Kolombiya’nın yerli halklarına uygulanan şiddet ve daha eşit bir toplum doğrultusunda haftalarca devam etti.

Eylül 2020’de, 46 yaşındaki Javier Ordóñez’in polis cinayetini gösteren bir video viral hale gelip insanları galeyana getirdiğinde bir protesto dalgası patlak verdi. Polisler sırtüstü diz çöktürdüler ve “yeter lütfen, yeter artık lütfen” ve “boğuluyorum” diye yalvarırken ona tekrar tekrar şiddet uyguladılar. Polis tarafından başından vurulan 18 yaşındaki protestocu Dilan Cruz’a karşı izlenen polis suikastının birinci yıl dönümünde Kasım 2020’de yine kitlesel protestolar patlak verdi. Institute for the Study of the Americas’ın bir raporunda belirtildiği gibi, Kasım 2020 protestoları kadına yönelik şiddeti kınamaya odaklandı ve “önemli bir feminist temel” içeriyordu. (7)

ABD Emperyalizminin Kanlı Eli

Önde gelen bir emperyalist “düşünce kuruluşu” olan Atlantik Konseyi, ABD’yi Güney Amerika’da “aralarında Kolombiya’nın da bulunduğu” birçok “güçlü müttefiki” olan bir ülke olarak tanımladı.(8) ABD, onlarca yıldır Kolombiya ordusu ve polisi için muazzam miktarda finansman ve eğitim desteği sağladı. “Kolombiya Planı” (güncellendi ve “Kolombiya Barışı” olarak yeniden adlandırıldı), Bill Clinton’ın başkanlığı sırasında tamamlandı. Bu, “serbest pazarlar” (milyonlarca Kolombiyalı’nın yoksullaşmasını hızlandıran ABD’nin dayattığı ticaret anlaşmalar anlamına geliyordu) ve Kolombiya ordusuna-polisine destek sağlama çabasıydı.

ABD, “uyuşturucuya karşı savaş” (9) adına Kolombiya ordusuna her yıl yüz milyonlarca dolar akıttı. (9) Kolombiya Planı’nın

sonuçlandırıldığı sırada senatör olan Joe Biden, 2020'deki başkanlık kampanyası sırasında şöyle yüceltiliyordu: "Kolombiya Planı'nı toparlayan adam." (10) Kolombiya Planı yıllarında ABD'nin eğittiği kuvvetler tarafından 10 binlerce kişi öldürüldü. Washington Post, "Yaklaşık 7 milyon Kolombiyalı evlerinden sürüldü. Birleşmiş Milletler'in dünyada bir ülke içinde yerinden edilen en yüksek insan sayısı olarak belirtiyor. Kolombiyalıları, 1990'dan bu yana 11.000'den fazla insanı öldüren veya yaralayan kara mayınları nedeniyle savaşın sona ermesinden çok sonraları da sakatlanmaya devam edecek. Bu, Afganistan'dan sonra dünyadaki en yüksek ikinci kara mayını sayısı." şeklinde belirtmişti. (11)

Kolombiya Planı ayrıca, eğitimi ve finansmanı büyük ölçüde ABD tarafından sağlanan seçkin bir "isyan karşıtı" polis teşkilatı olan ESMAD (Escuadrón Móvil Antidisturbios, Mobile Anti-Disturbances Squadron) başlangıcına işaret ediyordu. (12) ESMAD yerli ve Siyahi Kolombiyalılarına düzenli şiddet uygulaması ile gündeme geldi. Javier Ordóñez'in öldürülmesinden sonra Küresel Adalet İttifakı, "ESMAD sokaklara çıktı ve 13 kişiyi daha öldürdü." şeklinde açıklama yaptı (13)

Şok Dalgaları

Milyonlarca Kolombiyalı tarafından yürütülen cesur savaşlar, Latin Amerika'nın her yerine şok dalgaları gönderiyor. Washington Latin Amerika Ofisi adlı bir STK sözcüsünün bir basın mensubuna verdiği demeçte, "Kentlerin militarizasyonu, meşru protestolara karşı baskı ve şiddet... bütün bunlar daha fazla isyan olasılığını arttırmaktadır. Bölge açısından, 2019'da olduğu gibi, Şili'nin Kolombiya, Brezilya ve diğer ülkelere ilham verdiğini gördük, yani evet, [Kolombiya'daki protesto] Amerika'daki aktivizmi de yeniden canlandırabilir." (14) ABD, bunun önlemek için çaresiz durumda.

Kolombiya'da kitlelerin haklı protestoları, emperyalizmin neden olduğu sefalet, vahşet ve yoksulluğun olmadığı bir dünya

özleyen herkes tarafından desteklenmelidir. Özellikle ABD halklarının mücadeleyi desteklemesi gerekiyor ve Kolombiya'daki gerici iktidarın ABD desteğine karşı çıkılması gerekiyor.

1. Colombia Police Respond to Protests with Bullets, and Death Toll Mounts, New York Times, May 5, 2021.
2. Chaos in Colombia as Police Appear to Beat Protesters in Videos, Newsweek, May 6, 2021.
3. New York Times, May 5, 2021.
4. Fears of Militarization as Colombian Soldiers Confront Protesters, France 24, May 5, 2021.
5. Reconstrucción de los hechos del joven asesinado en Cali. Comunidad Cuestión Pública, 5/1/21.
6. 2019 – 2020 Colombian Protests, Wikipedia.
7. Colombia: Protests, Post-Conflict, and a Pandemic, Luis Daniel Gonzalez, Institute for the Study of the Americas, January 5, 2021.
8. The Untapped Potential of the U.S.-Colombia Relationship, The Atlantic Council, September 26, 2019.
9. U.S. Funds Training of Central American Security Forces, Documents Show, Fox News, November 2, 2017.
10. We Need to Reverse the Damage Trump has Done in Latin America. Biden's Plan Won't Cut it, The Intercept, April 18, 2021.
11. The Staggering Toll of Colombia's War With FARC, Explained in Numbers, Washington Post, August 24, 2016.
12. Colombia's ESMAD and the History of U.S. Policing, Alliance for Global Justice, November 10, 2020.

13. Age.

14. Protests Have Spread Across Colombia. Here's Why, Washington Post, May 7, 2021.

Kolombiya Devrimci Komünist Grubu: Kadınların ve Tüm İnsanlığın Kurtuluşu İçin Kırın Bütün Zincirleri!

Editörün Notu: Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizmi destekleyen Kolombiya Devrimci Komünist Grubu'ndan 8 Mart Dünya Kadınlar Günü mesajı revcom.us web sitesinde 15 Mart 2021 tarihinde yayınlandı. Çevirisini okurlarımıza sunarız.

Kaynak için bkz: [Break ALL the Chains! For the Liberation of Women and the Emancipation of All Humanity! \(revcom.us\)](https://revcom.us/en/2021/03/08/break-all-the-chains-for-the-liberation-of-women-and-the-emancipation-of-all-humanity/)

2021 Dünya Kadınlar Günü.

Tüm dünyada kadınların günü! İsyan günü! 8 Mart, kadınları alıkoyan TÜM zincirleri parçalama ve tüm geleneksel ilişkilerin, insanlığı köleleştiren eski düşünce biçimlerinin radikal bir şekilde söküp atılacağı yeni bir dünya için savaşıma ve çalışma konusundaki kararlı kararlılığımızı ilan etmek için bir kararlılık günü olmalıdır.

Dünyadaki zalimlere karşı mücadelenin tüm cephelerinde kadınların varlığı giderek genişliyor ve güçleniyor. Bu Dünya Kadınlar Günü, dünyanın her yerinde kadınların tecavüze, cinsel tacize, kürtaj hakkının yasaklanması veya kısıtlanmasına, pornografiye, dayaa, hakarete ve aşağılamaya,

sünnete, zorunlu ba  rt s ne, “a k”, “kiskan lık” veya “namus” adına yapılan cinayetlere, seks ticaretine, yoksulluğa ve sefalete kar  , kadına yönelik cinsiyet baskısını bitirmek isteyen tüm mücadeleleriyle sarsılıyor.

Kadınların ezilmeleri ve dünyadaki kadınların bununla mücadelesi gittikçe keskinle iyor. Artık 21. yüzyılın üçüncü on yılına giriyoruz ve bu Dünya Kadınlar Günü’nde kadınların kurtuluşu için halen gerçek bir devrimci mücadeleye ihtiyaç bulunuyor. **20. yüzyılın ikinci yarısından bu yana kadının dünyadaki ve evdeki rolü derinden de i ti, peki toplumdaki bu kadar fazla de i ikli e rağmen (kadınların mesleklere ve kamusal hayata katılımı gibi) kadınlara yönelik baskı niçin sona ermedi ve tam tersine yeni biçimler (hatta faşist biçimler) aldı?**

Farklı ülkelerdeki kadınların durumu farklı olabilir, ancak hepsinin ortak bir yanı var: **Dünyaya hakim olan patriyarkal sistem içinde k lele tirilmi lerdir.** Bugün bile kadınlar, diğer ezilen kesimlerden çok daha fazla bir şekilde bu sistemin mutlak canavarlı ından muzdaripler ve köle olarak görülüyorlar, kendilerine köle gibi muamele yapılıyor. Erkeklerin zevkleri için köle olarak kabul ediliyorlar ve bu doğrultuda muamele görüyorlar. Bu sömürü sisteminin devamını sağlamak için, onu yeniden üretmek ve emek gücü sağlamak için do mu  köleler olarak kabul ediliyorlar ve onlara bu şekilde davranılıyor. V cutlarına ve zihinlerine erkeklerin egemen olduğu köleler olarak kabul ediliyorlar ve böyle muamele görüyorlar. Bu dünyada, her baskıcı insanın arkasında siyasi, ideolojik, kültürel, askeri ve yasal güce sahip egemen patriyarkal kapitalist sistem vardır. Kadınlar, sistem tarafından en çok ezilen insanlardır ve bu nedenle kadına kar   aynı sistemin ahlaksız ve acımasız yönleriyle mücadelede en büyük yükü onlar taşımaktadır.



“Kadınların Kurtuluşu ve Tüm İnsanlığın Kurtuluşu İçin Mücadele!” Bucaramanga, Kolombiya

Devrimci düşünür ve önder Bob Avakian'ın çok doğru bir şekilde işaret ettiği gibi:

“Erkek üstünlenmeciliği de günümüzde baskın olan kapitalist-emperyalist sistem de dahil olmak üzere sömüren ve sömürülen, baskıcı ve baskı altında kalan arasındaki ayrımın bütün dünyadaki tarihiyle iç içe geçmiş ve buna “işlenmiş” durumdadır. Binlerce yıl önce üretim araçlarının (toprak, evcil hayvanlar, aletler vb.) artık insanların ortak araçları olmaktan çıkıp özel mülk olarak sahiplenilmesi şeklinde gelişmiş insan toplulukları -ve “iş bölümünün” kadınların çocuklarla ilgilenmesi ve erkeklerin bu üretim araçlarının sahipliğini domine etmesi ve kendi (erkek) varislerine (başkasının değil) bırakmak istemesi- ataerkil ailenin baskınlığına yol açtı, ve toplumda kadınlar erkeklerin boyunduruğu altına girdi. Erkek üstünlenmeciliği ve mizojini (kadını daha aşağı seviyede, amacı erkeğe hizmet etmekten ibaret nefret edilesi varlıklar olarak görmek) ideolojisi ve kültürü yayıldı. Bu durum eşitsizliği ve sömürüyü rasyonelize etmek ve desteklemek için kullanılan hem fiziksel hem de

mental şiddeti ve terörle birlikte geldi. Bu ataerkil baskı aynı zamanda “geleneksel” cinsiyet ilişkilerine zıt düşen ve meydan okuyan samimi ilişkiler de dahil olmak üzere insanlar arasındaki ilişkilerin bastırılmasına ve cezalandırılmasını da neden oldu.” (**Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz** – Bob Avakian)

Avakian, kadınlara yönelik baskı ile kapitalizm-emperyalizm sistemi ve radikal devrimci çözüm arasındaki diyalektik ilişkiyi anlamada yeni bir çağır açtı! Diğer devrim ve komünizm eğilimleri (bir çeşit ekonomist eğilimler), kadınların ezilmesini yüzeysel bir çelişki olarak ele alıyor. Ve feminist akımların önemli kısmı, üretim tarzını (iktisadi temeli ve üstyapısını) tamamen yok sayıyor. Cinsiyetçiliğe ve ayrımcılığa karşı her seferinde savaşıyorlar, ancak ALAŞAĞI EDİLMESİ gereken tüm kapitalizm-emperyalizm sistemine karşı değiller. Bu tür feministler, bir tür kimlik politikasına ve “kesişimselliğe” kapılarak, bu sistem altında kendi paylarına düşeni aradıkları için üretim tarzını dikkate almıyorlar.

“‘Kimlik’ politikaları gerçekten de beni usandıran bir şey. Her ne kadar bu kimlik konusu bir grupta ilişkili olsa da, temel anlamıyla gerçekte “ben” ve “benimki” ile ilgilidir ve her zaman buna tanıklık ederiz; bu durum diğer insanlara hatta diğer ezilen insanlara karşı en azından objektif olarak ve sıklıkla bilinçli olarak, iğrenç bireysellik ve bu temeldeki ufak rekabet bakış açısı ile ortaya çıkar.”

“Kimlik politikaları” gerçekte baskının korkunç biçimlerine karşı mücadele ihtiyacını ve bunun ortaya konmasını bozar, çürütür, yanlış yönlendirir ve bu süreci baltalar.”

“Büyüyen faşist güçlerin gerçek baskı ve adaletsizliğe karşı mücadeleye saldırmaları açısından uygun hedef ve araç sağlayan bir fenomendir bu, bununla birlikte bu “kimlik” politikaları ve ideolojisi baskıya ve adaletsizliğe karşı hiçbir gerçek çözüm sunmaz ve faşizmi besleyen sisteme gerçek bir alternatif sağlamaz.” (**İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut:**

Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak – Bob Avakian)

Ve kesişimsellik, görünüşte radikal ve evrensel bir çerçeve gibi görünmesine rağmen, bu baskıları üreten ve dayatan sistemi devirmenin tüm “kaosu” olmadan, bu gezegende milyarlarca insanın çektiği çoklu baskıları kapsayıp deneyimleyebilecek -ve sözde gerçeğin doğrulandığı, adaletsizliğin ise reform mücadelelerinde otorite ve liderlik olarak en çok ezilenlerin belirlenmesi ile ele alındığı- bu kesişimsellik, dünyadaki zengin ve yoksul uluslar arasında olduğu şekliyle temel ve köklü toplumsal bölünmeleri ve dengesizlikleri görmez. Dolayısıyla, belirlenen “kavşaklar” ve “hatlar” üzerinden paylaşılan “doğrudan deneyimler” dünyayı değiştirmeye yetecek şekilde kabul edilir.

Zaman zaman görünüşte radikal bir görünümle ezilen “kimlikleri” (cinsiyet veya etnik, yaş, vb.) politik sermayeye dönüştürmek isteyenleri takip ederek ve gerçek değişim arzularının boşa düşmesi ile daha fazla insanın manipüle edilmesine ihtiyacımız yok. Zararlı yanılsamaları ve içi boş reformları bahane ediyorlar, diğer zamanlarda yönetici sınıftan sözde “ilerici” adayları teşvik ediyorlar. Onların “konuşma hakkını” meşrulaştırmalarına, kimlikler ve anlatılar yoluyla “önderlik etmelerine” ihtiyacımız yok, aksine devrimci projeleri söylenenlerin içeriğine ve yönlendirdiği şeye göre değerlendirmeye ihtiyacımız var. Acilen ihtiyaç duyulan şey, dünyayı ve onun tüm baskıcı toplumsal ilişkilerini kökten ve temelden değiştirmektir. Bu mesele, reform mu yoksa devrim mi üzerine ciddi bir diyalog ve tartışma gerektirir: Bu dehşetlerin kaynağı nedir ve çözümü nedir? Tüm insanlığı özgürleştirecek olan nedir ve aynı sistem içinde basit düzeltmeler ne sağlayacak?

Dünya ölçeğinde tuzağa düşürülmelerine ve boyun eğdirilmelerine karşı, bu durumu değiştirmek için kadınların cıglığı yankılanıyor. Bu tür mücadelelerin muazzam enerjisi, milyarlarca kadını ağırlaştıran ve zorla alt eden bir baskıya

duyulan öfke ve nefretten kaynaklanır. Kadınların “yerinde” kalmasının istendiği, kadınların tahakküm altına alındığı, aşağılandığı, dövüldüğü, sakatlandığı ve öldürüldüğü bir dünyayı kabul etmeyi herkes reddetmeli ve herkes sokağa çıkarak kadınlarla birlik içinde ayağa kalkmalıdır. Arjantin ve Şili’den Hindistan ve İran’a, cinsel saldırıya, kadın cinayetlerine ve daha fazlasına son verilmesi talebiyle ayağa kalkılmalıdır. Şu anda İran’da başörtülerini atan ve baskı altına alınan kadınların acilen desteklenmesi gerekiyor. Kadınların ezilmesine karşı mücadele alanını genişletmeye ve tüm kapitalist sisteme karşı ve TÜM insanlık için kurtuluş yolunda savaşımaya (sistemi yalnızca kendi “lehimize” çevirmeye değil), devrime ve insanlığın kurtarıcıları olmaya davet ediyoruz.

Bu 8 Mart’ta, Kolombiya’daki ve dünyadaki tüm gerçekten ilerici ve devrimci hareketleri, patriyarkaya, ırkçılığa ve faşizme, dini köktencilığa, çevrenin tahrip edilmesine, yoksulluğa, ulusal baskıya, siyasi baskıya ve emperyalist savaşlara karşı olmaya, İran’da olduğu gibi başka yerlerde de daha keskin bir şekilde ayakta duranlara destek olmaya çağırıyoruz. Kapitalist sistem altında her tür baskıya karşı çıkan herkesi, İran’daki tüm siyasi tutukluların özgürlük talebi etrafında birleşmeye çağırıyoruz. Bugünün kadın ve erkek siyasi tutukluları, toplumumuzun özgürlük savaşçılarıdır. “Ben” ve “benim” için savaşmanın acımasızlığına düşemezsiniz. TÜM patriyarkal ve baskıcı hükümetlere karşı birleşmeliyiz. Kadınların özgürleşmesi ve dünya çapında bir mesele olan baskılarının sona ermesi, dünya çapında kadın hareketlerini birbirine bağlayan birleştirici bir faktör olabilir ve olmalıdır. Kadınların özgürleşmesi, tüm insanlığı özgürleştirme mücadelesini de mümkün kılar.

Kolombiya Devrimci Komünist Grubu | 8 Mart 2021 | @ComRevCo